

[Bundvad.]

af invaliders indkomst og for indkomster i form af pension fra stat og kommuner er bibeholdt. Alle andre former for indtægt beregnes ens, i modsætning til nu, hvor vi har temmelig udviklede beregningsregler.

Som nævnt falder den indtægtsbestemte folkepension væk ved en vis indtægt. Her indtræder folkepensionens mindstebeløb. Dette beløb kan også ydes til folk, som, uanset at de ifølge deres indtægt ville være berettiget til indtægtsbestemt folkepension, mener at kunne klare sig alene med dette mindstebeløb. Beløbet skal ydes uden indtægtskontrol. Det nyindførte mindstebeløb, der altså ydes uden hensyn til modtagerens økonomiske forhold, er fastsat til 9 pct. af den gennemsnitlige bruttoindkomst for forsørgere og er på grundlag af bruttoindkomsten i 1954 beregnet til 1 020 kr. årlig for ægtepar og 684 kr. for enlige personer samt ægtepar, når kun den ene af ægtefællerne opfylder betingelserne. Mindstebeløbet skal hvert år pr. 1. april og første gang den 1. april 1958 reguleres efter den gennemsnitlige bruttoindtægt for forsørgere. Ordningen med mindstebeløb træder i kraft sammen med grundbeløbenes forhøjelse den 1. oktober 1957.

Undtagne fra adgang til at opnå folkepensionens mindstebeløb er personer, der oppebærer pension efter ansættelse i staten, folkeskolen, folkekirken, en kommune, et koncessioneret selskab, en offentlig virksomhed eller fra en statsunderstøttet pensionskasse.

Udvalget har været opmærksom på, at det godt kan tænkes rimeligt at afvige fra denne hovedregel. Derfor er der i § 39 givet en dispensationsbestemmelse, ligesom det heri er bestemt, at socialministeren efter forhandling med finansministeren kan fastsætte regler for, i hvilket omfang folkepensionens mindstebeløb kan ydes til personer, der oppebærer en understøttelse af offentlige midler på grundlag af tjeneste i ikke-pensionsberettigende stilling.

I udvalget er der naturligvis — ligesom i befolkningen iøvrigt — ført drøftelser om tjenestemændenes stilling til pensionsordningen, herunder også deres bidragspligt, og man er blevet enig om at udtale en henstilling om, at pensionsforholdene for fremtidigt ansatte tjenestemænd indrettes så-

dan, at disse inddrages under folkepensionsordningen.

Hvad tilgangsalderen angår, har udvalget ment at måtte tage hensyn til den stigende levealder; der er derfor foreslået en forhøjelse til 62 år for enlige kvinder og 67 år for andre. Som overgangsordning er tilgangsalderen dog i tiden indtil 31. marts 1959 fastsat til henholdsvis 60 og 65 år og derefter i tiden indtil 31. marts 1961 til henholdsvis 61 og 66 år. Dette gælder den indtægtsbestemte folkepension. Tilgangsalderen for folkepensionens mindstebeløb er for alle ansat til 67 år.

Den nugældende dispensationsbestemmelse i folkeforsikringslovens § 1, der giver adgang til i visse tilfælde at opnå rente fra det fyldte 60. år, er bibeholdt. Det er dog foreslået, at afgørelserne med hensyn til dispensation fra aldersgrænsen laves om. I øjeblikket træffes afgørelsen af sygekassedirektøren, men nu foreslås det, at afgørelsen skal træffes af et udvalg på tre medlemmer, nemlig sygekassedirektøren, en til sygekassedirektoratet knyttet læge og en repræsentant for kommunerne. Dispensationsadgangen er begrænset til den indtægtsbestemte folkepension i henhold til § 39, stk. 1.

Tillæggene for opsættelse af begæring om den indtægtsbestemte folkepension, de såkaldte ventetillæg, er foreslået forhøjet med virkning fra 1. april 1960, altså efter en 3-årig periode, til 10 pct. af grundbeløbet ved opsættelse til det 70. år og 65. år for enlige kvinder. Ventetillægget foreslås forhøjet til 15 pct. ved opsættelse til henholdsvis det 72. og 67. år.

Endvidere foreslås det, at sygeforsikringsbetingelsen i folkeforsikringslovens § 1 ikke skal gælde for mindsteydelsen. I denne forbindelse kan det iøvrigt oplyses, at sygeforsikringsbetingelsen fortsat skal gælde for den indtægtsbestemte folkepension, men udvalget er med ministeren enedes om som noget nyt ved et stk. 3 i folkeforsikringslovens § 1 at indføre adgang for socialministeren til at dispensere fra denne betingelse, idet der i praksis har vist sig behov for en sådan dispensationsadgang i ganske særlige tilfælde.

Jeg henleder folketingets opmærksomhed på, at vi ved en række love i anledning af særlige begivenheder, grundlovens vedta-